

Var der imidlertid paa dette Tidspunkt faldet mig den mindste Smule Lighed ind, vilde jeg sikkert have stænkhet Brevet mere Opmærksomhed for derigennem at finde Sporet.

Jeg forbliver Hr. Borgmester Deres ærbødige

Martin Madsen.

I dette Brev udtaler Kaptajn Madsen ikke et eneste Ord om, hvorvidt han virkelig har brugt de omhandlede Udtalelser, om han virkelig har talt med Frederiksen. Heller ikke staar der et eneste Ord om, at han nogen Sinde har haft en saadan Samtale. Det staar for mig fuldstændig uopklaret. Jeg for min Del saa gerne, at Undersøgelsen blev optagen igen, og at det bestemte Spørgsmaal blev rettet til Kaptajn Madsen: Har De nogen Sinde brugt disse Udtalelser? Jeg vil selvfølgelig ikke bebrejde Dommeren, som er en overordentlig hæderlig og dygtig Mand, noget som helst, men jeg sagde den Gang til ham, at der var de og de Menneker, der havde været mest virksomme med økonomisk Krig og Valgtrik, og at jeg gerne vilde have dem i Forhør, for at de kunde udtale sig om, hvorvidt de muligvis vare instruerede om eller havde talt med Kaptajn Madsen om Sagen. Dette afviste Dommeren som sig og Sagen uvedkommende, og min Forespørgsel blev ikke en Gang ført til Protokols. Saa skal jeg endelig fremhæve det Faktum, at en stor Mængde, væsentlig Arbejdsfolk, blev tagen i Forhør, og at man der forelagde dem det Spørgsmaal, om denne Seddel havde spillet nogen Rolle ved deres Afstemning. Jeg mener, at den Slags Ting ere faare mislige i en Kreds som Sagskøbingkredsen. Naar man ved, hvor meget Valgtrik der flourer i Kredsen, naar man ved, hvor farlig en Sag det er for en Arbejder, som ikke er uafhængig, at afgive sin Stemme, vil det meget let kunne indtræffe, at disse Folk sige til sig selv: nu denne Gang kunne vi gerne stemme paa Rørdam, sidste Gang stemte vi paa Madsen, der er maaste ingen, der lægger Mærke til vore Stemmer, det kan gaa stille af. Men naar der saa kommer en Politibetjent og tilsiger dem til at møde hos Forhørsdommeren, og han saa spørger dem, hvorfor de have stemt, saaledes som de have gjort, gør dette et saadant Indtryk paa denne Befolkning, at de tænke: Nej, skulle vi have saa meget Brøvl, saa er det bedst, at vi blive hjemme næste Gang.

Endelig skal jeg komme lidt ind paa det ærede Mindretals Ordførers Indstilling. Han siger — der er navnlig en Sætning, som forekommer mig at være mærkelig: „Det

maa saaledes bero paa en Fejltagelse, naar den valgte Kandidat, Løge Rørdam, i Folketingets Møde den 19de April d. A. — Tidenden Sp. 57 — oplyste om Seddelen: „Saa brændte jeg Brevet, og det er altsaa ikke blevet benyttet i Agitationen mod Kaptajn Madsen.“ Endvidere siger han siden hen, at Brevet synes at være brændt. Det ærede Medlem har aldeles ikke Lov til at tvivle om, at Brevet er blevet brændt, der foreligger ikke det mindste herom i Forhørene, og det er en Insinuation imod mig at sige, at Brevet ikke er blevet brændt. Jeg har sagt, at det er brændt, og naar der ikke fremkommer noget som helst, som kunde give Anledning til at formode det modsatte, har man ikke Lov til at fremkomme med nogen Formodning om det modsatte. Jeg skal med Hensyn til det, som er Hovedsagen, at Brevet skulde være benyttet som Agitationsmiddel, for det første sige, at Rosendahl har forklaret, at han ikke har været sig bevidst at have brugt Brevet som Propaganda for Rørdam. Endvidere skal jeg oplyse, at de Møder, paa hvilke Brevet er blevet forevist, vare ganske rigtig, som det er blevet fremhævet, lukkede Møder, paa hvilke der kun var Tale om, hvorledes man skulde ordne Forholdene i Valgkredsen og lignende Ting. De Menneker, der vare til Stede, vare Mænd, som i Forvejen vare fuldstændig enige med mig, og som havde tilbudt at støtte min Kandidatur. Det blev derhos, hvad jeg yderligere skal fremhæve, paa Møderne sagt: Hvis der er nogen her til Stede, som ikke vil stemme paa Rørdam, saa behage han at gaa. Der var ganske vist en Mand, som den ærede Ordfører for Mindretallet har grebet med en vis Begærighed, og som erklærede: Jeg synes, at det var ikke saa pænt sagt af Kaptajn Madsen. Denne Mand skulde det ærede Medlem ikke have draget frem, thi samme Mand sagde i Forhørene: Ja, jeg var til Stede paa et Møde, og jeg var ganske vist Højremand og vilde stemme paa Madsen, og saa blev det sagt, at de, der ikke vilde stemme paa Rørdam, vilde behage at gaa, men jeg blev alligevel, for jeg syntes, at var jeg der en Gang, kunde jeg gerne blive der. Eltge Vidner skal man ikke bruge, og til Trods for, at han sagde, at det ikke var pænt af Kaptajn Madsen, stemte han alligevel paa ham. Dernæst skal jeg komme til et andet Punkt i Mindretallets Indstilling, hvor der staar: „Det fortjener ogsaa at bemærkes, at Rosendahl, Redaktør Jordan, Landstingsmand H. C. Hansen og Løge Rørdam have været opmærksomme paa og talt med hinanden om, at Haandskriften i de 2 Sedler ikke var